

Arrest

nr. 232 858 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot het niet intrekken van het inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker werd op 8 april 2018 een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Op 17 oktober 2019 dient de verzoeker een verzoek tot opheffing en, in ondergeschikte orde, tot opschorting van het inreisverbod in. Op 23 oktober 2019 werd een beslissing genomen om het inreisverbod niet in te trekken. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Met verwijzing naar uw aanvraag van 17/10/2019 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 8/4/2018 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet in te trekken krachtens

artikel 74/12. De betrokkene heeft het volgende proces-verbaal van de politie, opgesteld te zijnen laste, ontvangen:

PV.27.L6.017596/2018.

Het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, op heterdaad betrappt op witwassen van geld (was in het bezit van een grote som cash geld zonder hiervoor een uitleg te kunnen geven), een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Het inreisverbod van 3 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 8/4/2018 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst.

Tegen deze beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980. (...)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier bezorgt waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat de verweerder geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

Gelet op artikel 39/59, § 1, van de Vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten aldus als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd van 3 jaar op 08.04.2018 omwille van het feit dat verzoeker geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.05.2016 en aangezien hem geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan daar hij werd beschouwd als een gevaar voor de openbare orde nadat een proces-verbaal was opgesteld. Het proces-verbaal is gekend onder het notitienummer: BR.27.L6.017596/2018.

Het lijkt geen twijfel dat verzoeker geen tijdig gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. Hij kreeg voorafgaand aan het inreisverbod slechts één bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk op 07.05.2016.

Met betrekking tot het proces-verbaal dient er gewezen te worden op het feit dat verzoeker niets meer van de klacht gehoord heeft. Verzoeker heeft ook geen enkele veroordeling opgelopen.

Na telefonisch onderhoud met het parket d.d. 11.10.2019 is zelfs gebleken dat het dossier zonder gevolg is afgesloten. In een mail van het parket wordt dit nogmaals bevestigd, het dossier werd zonder gevolg geklasseerd (stuk 5 en 6). Er is bijgevolg geen enkele reden om het inreisverbod te handhaven.

Bovendien concludeert verwerende partij dat verzoeker een gevaar is voor de maatschappij op basis van het geklasseerd PV. Verzoeker zou namelijk "op heterdaad betrapt zijn op witwassen van geld". Verzoeker werd namelijk op heterdaad betrapt met een grote som cash geld.

Er dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verbleef en dus geen mogelijkheid heeft om een bankrekening te openen. Het feit dat verzoeker bijgevolg genoodzaakt is om zijn geld cash bij te houden impliceert niet dat hij geld heeft wit gewassen en al helemaal niet dat hij een gevaar is voor de maatschappij.

Bovendien zijn er buiten het feit dat hij cash geld op zak had geen enkele indicaties die doen vermoeden dat het illegaal verkregen geldsommen betreft.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing nog naar gerechtelijke antecedenen, zonder hier verder over uit te weiden. Nochtans is er buiten het op zak hebben van cash geld, wat al geen misdrijf is, geen sprake van gerechtelijke antecedenen.

Er kan dus geconcludeerd worden dat verzoeker geen gevaar is voor de maatschappij.

Verzoekers familie waaronder zijn partner en Franse broer wonen op het Belgische grondgebied. Verzoekers' partner mevrouw E. O. is titularis van een A-kaart (stuk 2). Het koppel heeft de intentie om te trouwen. Zij hebben altijd hun gezinsleven intens beleefd, maar door het inreisverbod zal verzoeker zijn familie de komende drie jaar slechts zeer sporadisch kunnen zien wanneer zij naar Marokko komen. De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker met zijn partner, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Er dient dan ook met de specifieke omstandigheden van het geval rekening te worden gehouden en conform artikel 74/12 §1 het inreisverbod op te heffen, minstens op te schorten.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dit is geenszins het geval.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod niet opgeheven of geschorst werd, werd de materiële motiveringsplicht geschonden."

3.2. Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet laat toe een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen om humanitaire redenen. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij een partner heeft die in het bezit is van een A-kaart in België en dat het inreisverbod hun huwelijksplannen in de weg staat. Nadat het inreisverbod werd opgelegd, werd het proces-verbaal wegens verdenking van witwassen zonder gevolg geklasseerd, zo blijkt uit een schrijven van het parket (stuk 6 bij het verzoekschrift).

Verzoeker meent dan ook dat de redenen waarom het inreisverbod werd opgelegd niet langer aanwezig zijn. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing heeft nagelaten in te gaan op zijn argument dat het dossier zonder gevolg werd afgesloten en dat de beslissing bijgevolg niet afdoende gemotiveerd is.

De Raad is van oordeel dat uit de argumentatie van de verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de stukken uit het administratief dossier teneinde na te gaan of de verweerder op de hoogte was van de thans naar voor gebrachte elementen. Er werd echter geen administratief dossier neergelegd, zodat de Raad niet kan nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij al dan niet beschikte, wel de juiste en redelijke conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting heeft de vertegenwoordiger van de verwerende partij verklaard zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Ingevolge artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet worden de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Te dezen blijkt niet dat werd ingegaan op het argument dat verzoeker buiten verdenking werd gesteld.

Het middel moet bijgevolg als gegrond worden aangemerkt.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot het niet intrekken van het inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT